

GENEVIEVE GORNICHEC

Cadının Yüresi

Çeviren
Ceren Gürein

Dedecime

BÖLÜM 1

UZUN zaman önce, tanrılar gençken ve Asgard daha yeni var olmuşken, âlemlerin bir ucundan bir cadı çıkageldi. Kadın birçok kadim büyü biliyordu ama özellikle, kişinin bedenini terk ederek geleceği görmesine izin veren bir büyü olan *seid* konusunda hünerliydi. Bu da Aesir tanrılarının en yücesi olan Odin'in oldukça ilgisini çekti; yeteneklerini öğrendiğinde cadıya, *seid*'i öğretmesi karşılığında bilgi rünlerinden bahsetmeye teklif etti.

Cadı başta kararsız kaldı. Odin hakkında onu tereddüde düşürmeye yetecek kadar şey duymuştu. Ama onun, sırlarını öyle kolay kolay paylaşmadığını da biliyordu, bu da *seid* konusundaki bilgisinin tanrı için gerçekten büyük değer taşıdığı anlamına geliyordu. Bu yüzden, bu acımasız tek gözlü tanrı hakkındaki şüphelerini bir kenara bıraktı ve teklifini kabul etti.

Birlikte *seid*'i kullandıklarında, cadı daha önce gittiğinden çok daha aşağıya çekilmiş, zamanın başlangıcından daha karanlık bir yere dokunurken buldu kendini. Bu yer onu korkuttu, orada bulunan sırlar muazzam ve dehşetengizdi, bu yüzden daha derine inmeye cesaret edemedi – fakat bu Odin'in hiç hoşuna gitmedi çünkü her şeyden çok arzuladığı bilgi orada gizleniyordu ve ona göre, kadın bu bilgiye ulaşabilecek tek kişiydi.

Cadı, büyüünü aynı zamanda Aesir'in rakiplerine, yani Asgard'a giden yolda topraklarını aştığı, tanrıların kardeş ırkı Vanir'e öğretiyordu. Cadıyı hizmetleri karşılığında ödüllendirmek için Vanir tanrılarının aklına altından başka bir şey gelmemişi ki kadının altını pek önemsemediği yoktu.

Ama Odin, onun Asgard ve Vanaheim arasında seyahat etti-

ğini fark ettiğinde bunu fırsat bildi. Aesir'i cadiya düşman etti ve ona Gullveig, "altın düşkün" adını taktı. Mızraklarını kadının içinden geçirip onu üç kez yaktılar ve o da üç kez yeniden doğdu – çünkü çok yaşlıydı, öldürmesi çok zordu ve görüldüğünden çok daha fazlasıydı. Her yandığında, Odin bilmek istediğini öğrenmek için onu o karanlık yere çekmeye çalıştı ve cadı her seferinde direndi. Vanir ise Aesir'in ona yaptığı muameleyi duyduğunda öfkeden deliye döndü ve böylece kâinatın ilk savaşı ilan edilmiş oldu.

Üçüncü kez yeniden doğduğunda, Gullveig kaçsa da ardında bir şey bıraktı: Hâlâ mızrağa geçirilmiş hâlde odun yığınının üzerinde dumanı tüten yüreğini.

İşte o da orada bulmuştu onu.

Bir süre sonra, cadıyı Jotunheim'in en uç noktasındaki en derin, en karanlık ormana kadar takip etti: Aesir'in amansız düşmanları olan devlerin toprağıydı burası. Bu ormana Demirkoru deniyordu, buradaki eğri büğrü gri ağaçlar o kadar sıktı ki içlerinden geçen gerçek bir yol yoktu, o kadar uzunlardı ki gölgeliyorlardı güneşi.

Fakat bu ormana girmesine gerek kalmamıştı çünkü Demirkoru'yu Jotunheim'in geri kalanından ayıran nehrin kıyısında bulmuştu cadıyı, su boyunca yükselen güz ormanı ve ötesindeki dağları izliyordu. Omuzlarında kalın bir pelerin ve başına çektiği bir başlıkla eski bir yün battaniyenin üzerinde oturuyordu. Güneş tepede parlıyordu ama o gölgedeydi, ellerini kucağında birleştirmiş, bir ağacın gövdesine yaslanıyordu.

Bir süre cadıyı izledi, bir o yana bir bu yana kıpırdandı, burnunu kaşdı, nehrin tuhaf şırıltısını ve ötücü kuşların cıvıltılarını dinledi. Sonra ellerini arkasında kavuşturup ona doğru yürüdü. Yüzünün sadece alt yarısını görebiliyordu ama cildi pembe görünüyordu – hassas, iyileşmekte, *yeni*. Yaklaştığında, ellerinin de aynı durumda olduğunu fark etti. Huzur içinde dinleniyor gibiydi. Bir parçası onu rahatsız etmek istemedi.

Kaldı ki *huzur* fikrini her zaman oldukça sıkıcı bulmuştu.

“Orada daha ne kadar duracaksın?” diye sordu cadı, sesi çatlayarak. Yüzyıllardır hiçbir şey içmemiş gibiydi. Birinin, yakıldığı ateşten yükselen dumanı üç kez solumasının böyle bir etki yaratabileceğini düşündü adam.

“Bulması zor bir kadınsın,” diye cevapladı. Doğrusu, ne diyeceğinden emin değildi. Odin’in salonunda bıraktığı şeyi geri vermeye gelmişti – ve daha fazlasını, tam olarak ne olduğunu bilmese de.

O gün, bir şey onu omuz çantasına tıktığı cadının yüreğiyle Demirkoru’ya çekmişti. Onu buraya çeken şeyin önemli, özel ve *ilgi çekici* olduğu hissine kapılmıştı çünkü çok kolay sıklırdı.

Şimdi buradaydı, biraz heyecan bulma ihtimali tarafından cezbedilmişti ve cadının onu hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyordu.

CADI başta cevap vermedi, bunun yerine ona yaklaşan bu tuhaf adamı incelemeyi tercih etti. Güneş, adamın arkasında parlıyordu, bu yüzden cadı yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu – sadece koyu yeşil bir seyahat pelerini ve başlık, kahverengi pantolon, kahverengi deri ayakkabılar ve darmadağın saçların bir silueti duruyordu karşısında.

“Çalışmalarını çok takdir ediyorum,” dedi adam sohbet edercesine. “Nasıl desem... Gittiğin yere kaos tohumları ekiyorsun. Güçlü varlıkları, yeteneklerin uğruna birbirine kırdırıyorsun falan. Çok etkileyici, gerçekten.”

Kadın konuşmadan önce biraz zaman geçti, “Niyetim bu değildi.”

“Neydi peki?”

Cevap vermedi.

“Eh, eğer tekrar yapmayı planlıyorsan,” dedi adam, “yakalanmadığım sürece izlemeyi ve muhtemelen katılmayı *çok* isterim. Ama peşin peşin söyleyeyim, sana hiçbir koşulda konuşarak işin içinden sıyrılmayacağıma dair bir söz vermiyorum. Bu konuda

genellikle bu kadar net olmam, bu yüzden kendini şanslı say. Arkadaşın olarak söylüyorum.”

“Arkadaş mı?” Kelime cadıya yabancıydı.

“Evet. Az önce karar verdim.” Adam başını yana eğdi. “İlk arkadaşın ben miyim? Senin için ne büyük bir başarı.”

Cadı soruyu görmezden geldi. “Senin açından oldukça tek taraflı bir karar gibi görünüyor.”

“Yani, hayranlarla çevrili olduğun söylenemez.” Cadıyı süzdü. “Bana öyle geliyor ki, yalnızca ormanda yaşayan zararsız bir cadısın – çok uzun zamandır senin gibi konuşan birini duymadım. Aesir’in, aksanını anlaması bile hayret verici. Kimsin sen? Nereden geliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi cadı bir süre sonra. Başını adamı görebileceği fakat adamın onu tam olarak göremeyeceği bir şekilde eğdi. “Aynı soruyu ben de sana sorabilirim ve muhtemelen sen de cevabını bilmezsin.”

“Ya, öyle mi?” Adam yere çömeldi ve dikkatle ona baktı. Cadı artık adamın soluk, köşeli bir yüzünün, ona haylaz bir görünüm veren düzgün, hafifçe kalkık bir burnunun ve omuzlarına gelen dalgalı ile kıvrıkcık arası koyu sarı saçlarının olduğunu görebiliyordu. Gözleri çimen yeşiliydi, gülümsemesi muzipti.

Cadı, cevap olarak bir kez başını salladı.

Adamın gülümsemesi yüzünden silinir gibi oldu. “Peki sen bunu nereden biliyorsun acaba?”

“Ben bilirim,” dedi kadın. “Kulağına çalınmıştır belki.”

“Belki de kulağıma çalınan, bir şeyleri bilmenin senin bıçaklanmana ve ateşe verilmene neden olan şey olduğudur, pek çok kez. Belki de bundan sonra sadece aptal taklidi yapmalısın.”

“Eh, öyle de bir eğlencesi yok,” dedi kadın şakayla karışık, eli içgüdüsel olarak göğüsleri arasındaki dikey kesiğe gitti – yüreğini söküp aldıkları yere.

“Ha şöyle!” Adam gülerken bir yandan da çantasını yokluyordu. Bir süre sonra bohça edilmiş bir bez çıkardı ve kadına uzattı.

Cadı bohçayı aldı ve elinde ritmik olarak titreştiğini fark ederek irkildi.

“Yüreğin,” diye açıkladı adam. “Nedense onu yiyecektim ama geri alman gerektiğine karar verdim.”

“Yiyecek miydin?” diye sordu cadı suratını buruşturarak. “Ne diye?”

Adam omuzlarını silkti. “Bilmem. Ne olacağını görmek için.”

“Bir cadının yüreğini yemiş olurdu ve bu da sağlığını için hiç iyi olmazdı,” dedi umursamaz bir alaycılıkla; bezi açarken kaşlarını çattı. “Yanıklar biraz iyileşmiş gibi görünüyor. Ama...”

“Ama hâlâ bir delik var,” diye tamamladı cümlesini adam. “Bıçaklandın. Belki de ait olduğu yere geri koyarsan tamamen iyileşir. Yap hadi – ben bakmam.”

“Bekleyebilir.” Kumaşını kapattı ve adama baktı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Adam şimdi oturuyordu, bir bacağına uzatmış ve dirseğini diğer dizine dayamıştı. “Sanırım adın artık Gullveig değil. Şimdi sana ne diyorlar?”

“Emin değilim.” Adam yerden uzun bir çim parçası koparıp ağzına yerleştirerek orada tembel tembel sallanmasına izin verirken kadın göz ucuyla ona baktı, burnunun ve yanaklarının üzerindeki çilleri ve arkasında parlayan güneşin buklelerinin uçlarını nasıl yoğun bir turuncuya boyadığını fark etti.

Bu adam hakkında ne düşüneceğinden hâlâ emin değildi. Ona ne kadar açılması gerektiğine karar vermek zordu.

“Kendi adını bilmiyor musun?” diye sordu adam kaşlarını kaldırarak.

Kadın omuz silkti. “Seyahat etmek hoşuma gider düşündüm ki bu durumda gezintimin amacına göre bana bir isim vereceklerdir.” Demirkoru’nun nehrin karşısındaki gri çalılıklarına baktı. “Yine de bir süre burada dinlenmeye karar verebilirim.”

“Peki, eğer kalırsan *sen kendine* ne isim vereceksin?”

Cadı cevap vermeden önce bunu bir iki dakika düşündü, “Angrboda.”

Adam yüzünü buruşturdu ve çimen tanesi ağzından düştü. “Ne? ‘Keder getiren’ mi? Garip bir isim. Tek yapacağın buysa neden arkadaşın olmak isteyeyim ki?”

“Arkadaş olduğumuza karar veren *sensin*,” dedi kadın. “Ayrıca, keder getireceğim kişi sen değilsin.”

“Bütün cadılar senin kadar gizemli mi?”

“Başka cadılarla *karşılaştım* mı bilmiyorum ama bence bazıları uzun zaman önce bu ormanda yaşadı.” Nehrin diğer tarafına tekrar baktı ve sesini neredeyse saygıyla alçalttı. “Derler ki, burada güneşi ve ayı kovalayan kurtları doğuran ve hâlâ birçoğunu yetiştiren bir cadı yaşarmış.”

“Evet. Büyürken onlar hakkındaki hikâyeleri duymuştum. Kadim Kişi ve kurt çocukları.”

“Asgard’da o hikâyeleri anlatıyorlar mı?”

“Ben *Asgardlı* değilim. Her neyse, burada o hikâyeleri bilmeyen yok.”

“Sen bir devsin,” dedi kadın. Bir tahmin yürütmüştü ama bunu soru sorar gibi söylememişti. “Dev” yanlış bir kullanımdı: Bir sıfat değil, bir isimdi çünkü devler genellikle ortalama bir insandan daha büyük sayılmazdı. Ayrıca ziyaretçisi kesinlikle bir Aesir gibi giyinmiş olsa da bazen fiziksel olarak bir tanrıyı bir devden ayırt etmek mümkün olmazdı.

Ama yalnız ve gizlenmeden seyahat eden bu adamın... vahşi bir yanı vardı, bir de ormanın derinliklerini ve yaz gecelerini anımsatan gözleri. Evcilleşmemiş, gem vurulmamış bir ifadesi.

Tanrı olamazdı, değil mi?

Cadının çıkarımına karşılık omuz silkti. “Bir bakıma. Her neyse, şu anda burası oldukça boş görünüyor. Ne bir kurt var ne bir cadı ana...”

“Öyle.” Tekrar nehrin karşısına baktı, boş göğsünde bir sancı hissetti. “Ama belki o bendim. Belki de ben anneleriydim.”

“Hatırlamıyorsun, öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Hatırlamıyorum.”

Sessizliğe gömüldüler ve adam kıpırdandı. Cadı, adamın sohbetin durgunlaşmasından nefret ettiği hissine kapıldı, kendi sesini duymaktan zevk alıyormuş gibi bir havası vardı.

“Eh,” dedi sonunda adam, “tüm iç karartıcı kehanetlerini gör-

mezden gelmeyi ve kafama ne eserse onu yapmayı görev edineceğimi bilmeni isterim.”

“Kehanetleri öylece görmezden gelemezsin.”

“Yeterince çabalarsan gelebilirsin.”

“İşlerin o şekilde yürüdüğünden emin değilim.”

“Hımm.” Adam kollarını başının arkasına koydu, ağaca yaslandı ve kibirli bir şekilde devam etti, “Belki de yalnızca benim kadar zeki değilsindir.”

Cadı yan yan ona baktı, bunu komik bulmuştu. “Peki *sana* ne diyorlar, Kurnaz Kişi?”

“Bana yüzünü gösterirsen söylerim.”

“Dehşetle geri çekilmeyeceğine söz verirsen yüzümü gösteririm.”

“Sana adımı söyleyeceğim dedim. Daha fazlası için söz veremem. Ama inan bana, midem sağlamdır – sonuçta yüreğini yiyecektim.”

“Yüreğim öyle menfur şeylerle dolu değil, inan.” Yine de başlığı kaldırarak düşük, mavi-yeşil gözlerini ve yanmış saçlarının kahverengi köklerini ortaya çıkardı. Bunlar Gullveig’in renkleri değildi ama Angrboda *bu* ismi ve çağrıştırdığı tüm şeyleri arkasında bırakması ve bir daha asla ondan bahsetmemesi gerektiğini düşündü.

Bu, varlığının yeni bir safhasıydı. Bundan sonra cadılık işlerini kendine saklayacaktı, o kadar. Artık ne *seid* ne kehanet ne de başını derde sokmak vardı. Birkaç ömür boyunca ziyadesiyle tatmıştı bunları.

“Ben de gelmiş senin o başlığın altında saklanan iğrenç bir ogre olacağını düşünüyordum.” Ellerini kaldırdı ve parmakları pençe şeklinde kıvrıldı. “Trolkadın Angrboda, öyle çirkindir ki yüzüne bakan erkekler dehşet içinde kaçırlar.”

Gözlerini devirdi. “Peki *senin* adın ne? Yoksa sözünden caymayı mı düşünüyorsun?”

“Hiç öyle bir niyetim yok. Ben sözümün eriyim, Angrboda. Ben Odin’in kan kardeşiyim,” dedi gururla ve elini göğsüne koydu.

Ah, işte, diye düşündü cadı. Kendisi Asgard'dayken Odin'in bir devle kan kardeşi olduğunu hatırlamıyordu. Gerçi tek bildiği, oradaki zamanının üzerinden yüzyıllar geçmiş olabileceğiydi. Asgard'da geçirdiği zamanın çok azını hatırlıyordu, ondan önceki zamana dairse hiçbir şey hatırlamıyordu. Belki de bu garip ziyaretçisi kendi ateşe verildiği sırada salonda değildi.

Ya da belki de oradaydı ve izliyordu, coşkuyla. Geri kalan herkes gibi.

“İnanılmaz,” diye devam etti adam, “resmen bir döneke olduğumu ima ederek benim onurlu ismimi lekeleyecektin–”

“İsmi lekelemem için önce ne olduğunu bilmem gerekmez mi?”

“Onurlu ismimin düşüncesini lekeliyorsun.”

“İsmi düşüncesini mi yoksa onurlu bir isim olduğu düşüncesini mi?”

Adam cadıya göz kırptı ve dudaklarıyla sessizce *Oo* yaptı.

“Bana ne olduğunu söylemezsen bizzat senin için bir isim uyduracağım,” dedi kadın.

“Ya, çok ilginç.” Adam kollarını heyecanlı bir çocuk gibi dizlerinin etrafına sardı. “Aklından ne geçiyor?”

“Hoşuna gitmeyecek, orası kesin. Sana düşünebildiğim en kötü ismi vereceğim ve cadı büyümü kullanarak diğer herkesin de sana öyle seslenmesini sağlayacağım.”

“Cadı büyüsü’ mü? Olamaz, çok korktum.”

“Sana bunu *yedirmek* zorunda bırakma beni,” dedi Angrboda uyarıcı bir tonla, beze sarılı yüreğini göstererek.

“Hımm, belki de bunu en başında yapmam gerekirdi.” Daha dik oturdu ve alaycı bir tavırla cadıya yırtıcı bir bakış attı. “Belki gücünü kazanırım. Hadi, geri ver.”

Adam elini uzattığında cadı, yüreği ondan uzaklaştırdı ve olabilecek en uğursuz sesle karşılık verdi, “Ya da belki çok daha kötü bir şey olacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Söyleyeyim dedim sadece.”

“Peki madem, sınırim olanlardan sonra onu vermek istemediğin için seni suçlayamam.”

“Ona yakın zamanda veda etmeyeceğim – orası kesin.” Yüregini kucağına geri koydu ve ona baktı. *Bir daha asla.*

Birkaç dakika geçti. Kafasını kaldırıp tekrar adama döndüğünde adam yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Cadı tereddütle karşılık verdi – gülümsemesinin şimdi neye benzediğini bilmiyordu; grotesk, yakışsız ya da düpedüz korkutucu olabilir.

Ama adamın gülümsemesi yalnızca genişledi, aklından geçenlerin hiçbirini ele vermeyerek ya da tümünü gözler önüne sererek.

“Benim adım,” dedi adam, “Loki Laufeyjanson.”

“Babanın yerine annenin adını mı kullanıyorsun?” diye sordu cadı zira Laufey bir kadın ismiydi.

“Evet. Asgard’da geçirdiğin onca zaman boyunca adımlı duymadığına gerçekten inanmıyorum. Tanrılar *aşırı* ciddi ve bu bazen oldukça sıkıcı bir hâl alıyor, bu yüzden ortamı canlı tutmak için kendimi eğlendirmeye meyilliyim – çoğunlukla kabak başkalarının başına patlıyor ama bunun konumuzla alakası yok. Ne yapsınlar, çevrelerindeki en zeki kişi benim sonuçta.”

“Ve en alçakgönüllüsü, hiç şüphesiz,” dedi Angrboda, ifadesiz bir samimiyetle.

Loki, şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışır gibi bir an için onu inceledi. Kadının ifadesi değişmediğinde, alaycı gülümsemesi minnettar bir sırıtışa dönüştü.

“Biliyor musun, Angrboda,” dedi, “bence *gerçekten* de çok iyi arkadaş olacağız.”

ANGRBODA, evini, ağaçların Jotunheim’i çevreleyen sarp dağlara tehlikeli bir şekilde yaslandığı Demirkoru’nun uzak doğu yakasına yaptı. Bu dağlardan birinin yakınlarında bir açıklığa rastladı ve burada, ayakta durabileceği kadar büyük bir mağaraya açılan bir kaya çıkıntısı buldu. İçeri girdikten sonra, üstündeki

kayaya bir delik açılmış olduğunu fark etti, altında ise bir ocağın kalıntıları bulunuyordu.

Tüm bunlarda ürkütücü bir aşinalık vardı.

Ormandan topladığı taşlarla ocağı yeniden inşa ederek güçlü bir ateş yaktı. Mağara, Jotunheim'daki mütevazı bir salon kadar büyüktü: Mobilya için yeterince geniş alan ve tavanın daha alçak olduğu arka tarafa doğru da depolama için bol miktarda yer vardı. Gündüzleri içerisi, mağaranın ağzından gelen güneş tarafından aydınlanıyordu, geceleri ise yeni evinin zifiri karanlığında ocak ateşini yakıyordu.

“Mağara mı?” dedi Loki gözlerini kırıştıtararak, ilk kez onu buyur ettiğinde. “Neden bir salon inşa etmiyorsun?”

“*Saklanıyorum*. Bir salon fazla bariz olurdu.”

Loki buna karşılık omuz silkti. Kimden saklandığı hakkında yorum yapmaması kadının ilgisini çekti – onlardan biri olmasına rağmen. Odin ile olan bağlantısını açıklar açıklamaz endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama bir şey ona adamın görüldüğü gibi olmadığını söylüyordu ve bu içgüdü, adam buradan her çıktığında başka bir mağara bulmak için kaçmasını engelleyen şeydi.

Angrboda, o ilk günden sonra onu sık sık, Demirkoru'ya her geldiğinde gördü. Kısa süre sonra keşfettiği üzere doğal bir şekil değiştirendi ve bir kuş şekline büründüğünde Asgard'dan Demirkoru'ya oldukça hızlı gelebiliyordu, hem sadece lalkek etmek için de uğramıyordu. Bazen bir ya da iki gece kalıyor, pelelinini yastık niyetine kullanarak yerde gülünç bir şekilde yüzüstü horluyordu.

Cadı ise nadiren uyurdu.

Nehir kıyısında karşılaştıklarından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama açık küllü kahverengi saçları epey uzamış, yanan kısmın yerini düz ve ince telli saçlar almıştı; genellikle omzunun üzerinden dökülen ince bir örgüyle toplar ya da ensesinde salaş bir topuz yapardı. Mağarada yaşayan birine has solgun cildi, yakılmasından sonra hızla iyileşmiş, ona çok

daha genç bir kadın görünümü vermişti ama gözlerinin altındaki koyu halkalar her daim oradaydı.

Vücudunu acı hissetmeyeceği kadar terk ederek fakat aynı zamanda ona ellerini hareket ettirebileceği kadar bağlı kalarak kalbini ait olduğu yere geri koymuştu. Onu mızrakladıkları yarayı açmıştı, bu yüzden göğüsleri arasında dikey bir yara izi kaldı.

Fakat yine de benliğinde bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu. Sanki yüreğindeki delik henüz tam mânâsıyla iyileşmemişti.

Her şeye rağmen geçinip gidiyordu. Loki ile ilk karşılaştığı nehirden ayrılan bir dere mağarasının yakınından geçiyordu, böylece su almak ve sahip olduğu birkaç parça giysiyi yıkamak için gidip gelmek güç olmuyordu. Uyumak için de az miktarda bir kürk yığını toplamıştı ama yeterli yiyecek yoktu. Demirkoru'da hayvan kıtlığı vardı.

Bir gün ağaçların arasına yerleştirdiği tuzakları kontrol ediyordu ve bomboş olduklarını görünce, birkaç balık tutmak için derenin yolunu tuttu. Önünde bir lokma yiyecek olmadan, sıkıntıdan patlayarak saatlerce kıyıda oturdu. Bir ağaca yaslanmıştı, tam içi geçiyordu ki aniden bir ok başının yanından uçarak suratından yarım karış öteye saplanıverdi.

Bir an için kalakaldıktan sonra, Angrboda kocaman gözlerle okun kaynağını aradı.

Derenin karşısındaki ağaçlardan başka bir dev ortaya çıktı: Geniş omuzlu, kısa bir yün tunik ve pantolon giymiş, elinde bir yay, omzunda bir çanta, kalçasında boş bir sadak ve kemerinden sarkan bir grup şişman tavşan olan bir kadındı bu.

“Sen tavşan değilsin,” dedi kadın. Biraz fazla hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Az kalsın beni öldürüyordun,” dedi Angrboda öfkeyle gözlerini kırpıştırarak.

“Zaten sen *ne* arıyorsun ki burada? Buranın ölü bölge olduğunu bilmiyor musun?” Angrboda'dan daha yaşlı görünmese de kadın, kadim cadı yaramaz bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi ona baktı.

Bu Angrboda'nın hoşuna gitmedi ve sessizce bakışlarına karşılık verdi.

Kadın bir şey demeden önce onu biraz daha süzdü, "Neden o ağaçtan okumu alıp benimle bir şeyler yemiyorsun? Neredeyse seni vuruyordum, en azından bir faydam olsun."

"Daha kötülerini geçti başımdan," dedi Angrboda derme çatma oltasını bir kenara atarak. Dere yılın bu zamanı normalden daha sığırdı ve diğer kıyıya ulaşmak için sadece birkaç kayayı atlayarak geçmesi gerekiyordu.

Angrboda ateş yakarken diğer dişi dev de tavşanlardan ikisinin derisini ustalıklıca yüzdü ve kendisini Thiazî'nin kızı Skadi olarak tanıttıktan sonra Jotunheim'da okçuluk ve tuzağa düşürme becerilerinden dolayı Avcı olarak tanındığını da gururla ekledi. Kürklü şapkasının altında iki yandan örgülü kalın, açık renk saçları ve güçlü, becerikli elleriyle kendine has bir güzelliği vardı. Gözleri buz mavisiydi.

Angrboda kendini tanıttığında, ismi duymasıyla yüzünden ufak bir şaşkınlık ifadesi geçse de Skadi yalnızca başını salladı. "Peki, burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Angrboda, Skadi tavşan etini, çantasından çıkardığı küçük bir demir tencerede kaynatmaya başladığında.

Skadi başını iki yana salladı. "Dağlarda yaşıyorum ama daha kuzeyde ve daha iç kısımda. Nerelisin sen? Aksanını zar zor anlayabiliyorum."

"Çok yaşlıyım," dedi Angrboda dürüstçe. "Göründüğümden daha yaşlı. Dağlardan geliyorsan, kayakların nerede?"

"Henüz burada kar yağmıyor. Yolda kayaklarımı bırakmak zorunda kaldım."

"Hangi rüzgâr attı seni buraya peki? Bu ormanda ufak tefek canlılardan başka bir şey yok ve onlar da yeterince seyrek. Şüphesiz, dağlar senin için daha iyi bir av bölgesidir."

Skadi, tencereyi karıştırmak için bıçağını kullandı ve ateşin diğer tarafında oturan Angrboda'ya sırtıttı. "Jotunheim'da anlattığımız bir hikâyenin rüzgârı. Kurt ırkını doğuran cadının

hâlâ buralarda bir yerde olduğunu söylüyorlar. Kendisi ormanın kadim dişi devlerinden biri – sözde hepsi uzun zaman önce Demirkoru’da yaşarmış. Zaman zaman ava çıktığımda buraya uğrarım ama kimseyle karşılaşmadım. Sonra bugün erken saatlerde eteklerden yükselen dumanı gördüm ve bir göz atmadan edemedim. Gerçi sanırım sadece sendin. Değil mi?”

“Evet, bendim.” Angrboda bir sonraki sözlerini dikkatlice seçmek için duraksadı. “*Ben* bir cadıyım fakat senin aradığın cadı olmadığım kesin.”

“Bir cadı,” diye tekrarladı Skadi. “Ne tür bir cadısın?”

Angrboda omuz silkti.

“Mezihlerin neler?”

“Etkileyici şeyler değil, sanırım,” diye düşündü Angrboda. “Evimde mobilya bile yok.” Yahni pişirecek güvenci dahi yoktu. Bir cadı olabilirdi ama Angrboda, bu yeni hayatında daha rahat etmek için ihtiyaç duyduğu aletler ve mobilyalar söz konusu olduğunda zanaatkâr sayılmazdı.

Skadi duraksadı ve gözlerini ona dikti – kısmen şüpheyle ve kısmen de Loki’nin yeni evini ilk gördüğünde ona attığı *aptal mısın sen* bakışıyla. Angrboda da ona bakmaya devam etti ve perlerini omuzlarına daha sıkı sardı. Gece çöküyordu.

“Hah,” dedi Skadi sonunda, yüzünde yaptığı işten başka bir şey düşündüğünü ima eden bir bakışla yemeği karıştırmaya devam etti. “Kendine cadı diyorsan yapabildiğin *bir şey* olmalı. Duyduğum cadılardan bazıları *seid* yapabiliyor. Mesela Freya. Sen yapabiliyor musun?”

“Freya’yı tanıyor musun?” diye sordu Angrboda temkinle.

“Kulağıma çalındı. İnsan tüccar olunca kulağına çalınan şeyler oluyor. Savaştan haberin var mı?” Skadi, Angrboda’nın dalgın ifadesini kafa karışıklığı ile karıştırarak açıkladı. “Aesir ve Vanir arasındaki hani?”

Angrboda başıyla onayladı. Ziyaretlerinden biri sırasında Loki, o Asgard’dan kaçtıktan sonra neler olduğunu anlatmıştı.

“Haberdarım,” dedi, “ama detaylara pek hâkim değilim. Hatta

duyduğuma göre savaş falan olmamış, sadece savaş ilanı ve sonra da ateşkes. Peki, ateşkes nasıl oldu?”

“Rehine değiş tokuşuyla,” dedi Skadi. “Vanir’den Njord ve çocukları Frey ile Freya karşılığında Aesir’den iki adam. Adamlardan biri de Mimir’di.”

Angrboda kaşlarını kaldırdı – tanıdık bir isim daha. “Mimir mi? Odin’in en değerli danışmanı? Bu kadar zararlı çıktığına göre bu Vanir rehineleri gerçekten önemli olmalı.”

“Merak etme,” dedi Skadi esrarengiz bir havayla. “Aesir pek adil oynamaz. Odin sonunda onu geri aldı – en azından kellesini...”

Angrboda’nın tüyleri ürperdi. “Yine de en başta böyle bir taks yapmaktan bile... Peki ya şu Vanir tanrıları? Onları özel yapan ne?”

“Njord bir çeşit deniz tanrısıdır ancak kızı Freya’nın kadınların en güzeli olduğu söylenir ve dediklerine göre *seid*’i Odin’e bizzat o öğretmiş.”

“Öyle mi?” *Güzel. Bırakayım öyle düşünsünler*, diye geçirdi içinden Angrboda. *Yakında kimse üç kez yaktıkları cadı hakkında bir şey hatırlamayacak ve ben de huzur bulacağım.*

“Evet,” diye devam etti Skadi, “ve Freya şimdi Aesir’le birlikte yaşıyor. Kendine ait bir salonu falan olduğunu duydum.”

Angrboda kıpırdandı ve pelerinini etrafına daha da sıkı sardı. Savaştan önce genç bir kadın olan Freya, Vanaheim’da Gullveig’e *seid*’i öğretmesi için yalvaran ilk kişi olmuştu ve kızı sırf hem inanılmaz güzel hem de şaşırtıcı derecede ikna edici olduğu için hatırlıyordu. Angrboda’nın Gullveig olarak geçirdiği zamandan net olarak hatırladığı yüzler yalnızca onunla Odin’inkiydi.

“Öyleyse, Freya’nın yaptığını yapabilir misin?” diye sordu Skadi.

“Evet ve hayır,” dedi Angrboda yavaşça, konuşmayı *seid*’den uzaklaştırmayı umarak. “Ama başka yararlı becerilere sahibim.”

Skadi düşünceli görünüyordu. Yahniyi yanında bulunan küçük bir tahta kâseye döküp Angrboda’ya uzatırken kendisi de tencereden yemeye başladı.

“Sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorum,” dedi Skadi. “Niyetim bu yönde. Ama ben bir tüccarım. Bu bir iş girişimi ve işin tabiatı gereği bir şey karşılığında başka bir şey vermek gerek. Elinden ne gelir?”

Angrboda duraksadı ve bunu bir düşündü. *Seid* dışında *ne* yapabilir? Öncesine dair pek bir şey hatırlamıyordu... büyü dışında. Bu, ruhunun olduğu kadar onun da bir parçasıydı ve sabah ettiği kahvaltı kadar netti zihninde.

“İksir yapabilirim,” dedi. “Gerçi şu anda gerekli malzemelerim yok.” Onları çevreleyen sık, meyvesiz ağaçlara işaret etti. “Burada pek fazla bir şey yok.”

Skadi sırttı. “Akrabalarımın birinin harika bir bahçesi var. Avladıklarımı istediğin bitkilerle takas edebilirim. Sonra iksirler karşılığında bitkileri sana verebilirim, sonra da ihtiyacın olan şeyler için dönüp takas edebilirim... belli bir yüzde karşılığında tabii.”

“Tabii,” diye tekrarladı Angrboda, Skadi bu fikre sıcak baktığı için bile minnettar bir şekilde. “Sonuçta, işin çoğunu sen yapıyor olacaksın. Yaptığın ticaretlerden istediğin payı alabilirsin – fazla bir ihtiyacım yok.” Duraksadı. “Ancak senin tüm bunlardan çıkarın ne merak etmiyor değilim. Ticaret yollarından çok uzaktayım. Ya da herhangi bir yoldan.”

Skadi omuz silkti. “Bu konuda haklısın. Ama her şey iksirlerinin iyi olup olmadığına bağlı. Eğer öyleyse, daha iyi anlaşmalar yapabilirim, bu yüzden yolculuklar zamanıma değecektir. Peki, ne tür şeyler yapabilirsin?”

“Mesela şifalı merhemler ve hastalıkları tedavi etmek için tılsımlar,” dedi Angrboda ve yahnisinden bir yudum aldı – çok lezzetliydi, özellikle de uzun süredir ocak ateşinin üzerinde şişe geçirdiği kömürleşmiş cılız tavşanlarla beslendiği düşünüldüğünde. “Ve açlığı önlemek için iksirler – özellikle kışın çok kullanışlı olur.”

Skadi etkilenmişti. “Bunlar yüksek fiyattan satılır. Tabii işe yararlarsa.”

“Güven bana,” dedi Angrboda bir tebessümle. “İşe yarıyorlar.”

GÖRÜNEN o ki, Angrboda haklı çıkmıştı: Skadi, iksirlerini Jotunheim'da takas etti ve karşılığında o kadar çok şey aldı ki sık sık elinde ev eşyaları –bıçaklar, kaşıklar, nevresimler, yünler, bir pişirme kabı, odun kesmek için bir balta– ve kendi yakaladığı ya da takas ettiği av hayvanlarıyla Angrboda'nın mağarasında bitiyordu. Anlaşmalarına göre, Skadi taşınırken kırılmasınlar diye dört bir yanı yünle kaplı, küçük kapaklı kil çömleklerle dolu büyük tahta kutular getiriyordu. Angrboda çömlekleri iksirleriyle dolduruyor ve karşılığında ona yeni bir kutu boş çömlek veren Skadi'ye geri veriyordu.

Skadi'nin geri getirdiği bazı eşyalar, cadıya iksirlerinin Jotunheim'ın ötesine ulaştığına inanması için sebep verdi. Skadi, Nidavellir'deki cüceler ve Svartalfheim'daki karanlık elfler ve hatta Midgard'daki insanlarla ticaret yapan birkaç bağlantısı olduğunu söyledi. Midgard'dan gelen ürünler, Angrboda'nın adını bile duymadığı şahane dokuma kumaşlar gibi şeyler içeriyordu.

“Buna ipek denir,” diye açıkladı Skadi epey güzel, parlak bir kumaşla geldiğinde. “İnsanlar, ticaret uğruna gemileriyle engin okyanusları aşılıyorlar. Bu kumaş oldukça uzun bir yol katetti.”

“Böyle güzel bir şey pek işime yaramaz,” dedi Angrboda parmaklarını ipeğin pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken. Sonunda çok daha değerli bir şey için kumaş Skadi'ye geri verdi: Angrboda'nın hayatı boyunca yediği en iyi balla dolu küçük bir kap ki bunu bir ejderha gibi istiflemişti.

Angrboda'ya taze av yakalamak için *düzgün* bir tuzağın nasıl kurulacağını öğretmenin yanı sıra, Skadi sonunda kızağıyla yüksek dağlardan tomruk çekmeye ve onları Angrboda'nın mağarasının dışına bırakmaya başladı. Skadi güzel bir kütük yığını biriktirdiğinde, birkaç mobilya yapacaklarını söyledi.

“Mobilya nasıl yapılır bilmiyorum ki,” dedi Angrboda zayıf bir tonda. *Bir şeylerin büyüyle nasıl inşa edildiğini çözebileceğimden şüphem yok ama neticesi pek hoş olmaz.*

“Ben sana gösteririm. Aletlerim var,” dedi Skadi onları çan-

tasından çıkararak. “İnan bana, biz dağ kadınları *her şeyi* nasıl yapacağımızı biliriz.”

Böylece Skadi ona bir masa, iki bank ve bir karyola inşa etti; karyola daha sonra duvara yaslanmış ve Angrboda'nın birbirine dikerek bir şilte için samanla doldurduğu iki keten parçası ve onun üzerine de battaniyeler ve kürklerle bezenmişti. Skadi kısa bir süre sonra ona iksirleri için daha küçük bir masa ve dolap yaptı ancak Avcı'nın en iyi eseri sonuncusu olmuştu: Ateşin yanında oturmak için dayanıklı bir sandalye. Angrboda onu desenler ve kıvrımlarla oyup daha rahat hâle getirmek için koltuğuna kürkler yerleştirdi.

Skadi ayrıca karanlık mağarasını ve özellikle de çalışma masasını aydınlatmak için bol miktarda mum getirdi çünkü masa mağara duvarına yaslanmış olduğundan iksirleri karıştırırken cadı sırtını ortadaki ateşe dönmek zorunda kalıyordu. Yaklaşan kışın uzun soluklu karanlığı düşünülürken mumlar tam zamanında gelmişti. Angrboda bu zamanı genellikle mağarasının derinliklerinde büzüşüp, Demirkoru'da bulabildiği küçük bitkilerle hazırladığı açlık iksirlerinden biriyle hayatta kalarak geçiriyordu. İksirler gayet iyi iş görse de ağızda bıraktıkları tat nahoştur – malzemeler hiçbir zaman tam olarak doğru olmamıştı.

Fakat artık, karışımlarına lezzet katan bitkileri getirmesi için Skadi vardı ve zaten yaptığı açlık iksirlerini içmesine daha fazla gerek kalmamıştı; Skadi sayesinde, bir dolu kurutulmuş ete ve süt için birkaç keçiye sahipti. Keçiler bir güzel semizlemişti ki dağlarda ve âlemin bir ucundaki ormanlarda otlayabilecekleri çok az yeşillik olduğundan Angrboda bu duruma minnettardı.

Belki de bu yıl farklı olur, diye umdu Angrboda. Demirkoru her bahar biraz daha yeşilleniyor gibi. Ama belki de yalnızca bana öyle geliyor.

LOKİ hâlâ boş zamanlarında onu rahatsız etmeye geliyordu. Cadı onun zaman zaman biraz abartıya kaçtığını düşünse de arkadaşlığından hoşlandığı için bunu sorun etmiyordu. Güvene-

bileceği arkadaşları yalnızca huzur ve sessizlikte; Loki'ninse ne huzurla *ne de* sessizlikle işi vardı, gerçi zaten o kadar güvenilir birine benzemiyordu ve en sevdiği meşgalelerden biri de Gullveig olduğu zamanları geride bıraktığından beri cadının ne kadar sıkıcı olduğundan yakınmaktı.

Fakat günün birinde içeri dalıp da mağarayı tamamen döşemiş bulduğunda biraz afalladı ve o mağarayı tepeden tırnağa süzerken cadı da yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardı.

“Akşam yemeği için tam zamanında geldin,” dedi cadı ocağın üzerindeki yahniiyi karıştırırken.

“Artık bir masan da mı var? Baya baya işleri ilerletiyorsun desene,” dedi Loki coşkuyla. “Bütün bunları nereden buldun? Kapın bile var! *Hiç* yaptırmayacağını düşünmüştüm.”

Angrboda omuz silkti. Mağarasının girişini belirginleştirmek için fazla dikkat çekici bir şey istememişti –ki dağın dibindeki, görünmeyen baca deliğinden yükselen dumanıyla daha çok yosun kaplı bir kaya yığını gibi görünüyordu– ama yine de bir tür kapıya ihtiyaç duyduğuna karar vermiş, böylece Skadi de mağaranın ağzını örtmesi için bir panele birkaç tahta çakmıştı.

Angrboda, kapı için ölçü alırlarken girişte önceden sabitlenmiş bir dizi eski demir menteşe bulmalarının onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Skadi bu keşif karşısında tedirgin olmuşa benzese de yeni paneli onlara sabitlemeden önce menteselerin işlevsel olduğunu kabul etmek dışında hiçbir şey söylememiştir.

“Ticaret yapıyorum,” dedi Angrboda bir süre sonra. “Eşyalara karşılık iksirler. Oldukça kârlı.”

“Kiminle ticaret yapıyorsun?” diye sordu Loki kaşını kaldırarak. “Bana artık başka arkadaşların da olduğunu söyleme? Etkilendim.”

“Etkilenmen de gerekir zaten.”

“Burada hayat nasıl gidiyor?” Loki tavandan sarkan bir tavşanı dürttü. “Sıkıcı mı? Sıradan mı?”

“Aşığı yukarı.”

“Bakıyorum da artık bir bahçen var,” dedi sırıtarak.

“Evet, öyle,” diye cevap verdi bir gülümsemeyle ve adamın küçümseyen tavrını görmezden geldi. O yılın başlarında, Skadi ona bazı tohumlar, bahçe aletleri ve hatta geniş siperlikli basit bir hasır şapka getirmişti ve Angrboda da işe koyulmuştu. Bahçeyle de epey gurur duyuyordu hani; karnını doyurmaya yetecek kadar kök sebze, lahana ve baharatlık otlar yetiştirmişti.

“Ne kadar da evcimen,” dedi Loki ilgisizce. “Ne pişiriyorsun?”

“Tavşan yahnisi.”

“Tavşandan başka bir şey yemez misin sen?”

“Tavşan yahnimi istemiyorsan gidebilirsin.”

“Güya bir zamanlar ilginç şeyler yapan güçlü bir cadıydın.”

“Ben *hâlâ* güçlü bir cadıyım ve bunu unutmamanı iyi edersin.” Yahniyi kâselere koyup birini ona uzattı ve yeni masasında karşılıklı banklara oturdular. “Tanrılarla işler nasıl?”

Loki, sadece yemek için duraklayarak gevezeliğe devam etti. Angrboda onu dinledikçe, Asgard hakkındaki hikâyelerini anlatırken sesinde gizlenen öfkeye hayret etmemeye çalıştı.

KISA bir süre sonra yağmurlu bir gecede, Loki sırlıslıklam olmuş bir hâlde sendeleyerek mağarasının ağzında belirdiğinde Angrboda ateşin yanına çektiği sandalyesinde oturuyordu. Loki kapyı arkasından kapattı, sırtı cadıya dönüktü, kambur durmuş, titriyordu. Başlığını çıkarmamıştı. Cadı, yüzünü göremiyordu.

“Loki?” diye sordu cadı ayağa kalkarak tereddütle. “Bu saatte burada ne işin var?”

Loki ayaklarını sürüyerek gelip banka oturdu ve başını masaya koydu. Nefesi düzensiz, hırıltılıydı ve yumruklarını o kadar sıkımişti ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Angrboda panikleyerek yanına oturdu ve dikkatlice elini omzuna koydu. Loki irkildi, kafasını kaldırdığında masanın üzerinde küçük bir kan birikintisi vardı. Angrboda'nın beti benzi attı, başlığı indirmek için uzandı ama adam başını kollarının arasına aldı ve hareket etmedi.

“Ne yaptın?” diye sordu kadın.

“Hiçbir şey,” dedi Loki, boğuk ve tuhaf bir sesle. “Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Çünkü ne zaman ‘bir şey’ olsa altından sen çıkıyorsun. Seni tanıdığım bunca zamandır emin olduğum bir şey varsa o da ucunda ölüm olsa bile çeneni kapalı tutamadığındır.” Loki’nin kollarından süzülen kanı incelerken kaşları daha da çatıldı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

Elini tekrar adamın omzuna koydu. “Yüzüne bir bakayım.”

“Olmaz.” Loki doğruldu, başlığı hâlâ yüzünü gölgeliyordu ve Angrboda şimdi tuniğinin önünü ıslatan kanı görebiliyordu. “Beni rahat bırak.”

“Bunu yapmamı isteseydin buraya kadar gelmezdin.”

“Gidecek başka yerim yoktu,” diye cevapladı fısıltıyla.

Angrboda’nın başlığı sıyırmasıyla Loki yüzünü başka yöne çevirdi. Cadı, elinin altında Loki’nin omzunun şiddetle titrediğini hissedebiliyordu, ona yaklaşarak, “Bana göstermediğin sürece yardım edemem,” dedi.

Sonunda, Loki kanın kaynağını görebilmesi için ona döndü: Ağzı korkunç bir hâldeydi, ne kadar düzgün olduğu umursanmadan kalın bir iple kabaca dikilmişti. Dikişlerin hemen hemen yarısını sökmüştü ve kanlı ip ağzının bir kenarından serbestçe sarkıyordu.

Önce yaralara, sonra bakışlarına çaresizce karşılık veren kan çanağına dönmüş, donuk, yeşil gözlerine bakarken nefesi kesildi.

Angrboda tek kelime daha etmedi. Bıçağını çekti –Skadi’den gelen yeni bir hediyeydi bu, boynuz saplı güzel bir bıçak ve kemerinden sarkan kalın bir deri kın– ve sarkan ipi olabildiğince dipten kesti ve çevik parmakları, dikişleri yavaşça çekmeye başladı. Dokunuşu karşısında Loki yüzünü buruşturdu, gözleri sulandı ama bir şey söylemedi. İşi bittiğinde, kanamayı durdurmak için ağzına kuru bir bez tutturdu ve hemen geri döneceğini söyledi. Adam dolu gözlerle kadına baktı ve başını yukarı aşağı salladı.

Yağmur biraz olsun dinmişti. Angrboda dereden iki kova su kapıp birini ateşin üstündeki kazana döktü ve su ısındığında temiz bir keten parçasını ıslatarak hafifçe adamın ağzına bastırdı. Bu sefer Loki o kadar kıpırdanmadı.

“Sana ne yaptıklarını sormalı mıyım,” dedi nihayetinde cadı, “ya da *senin* bunu hak etmek için *onlara* ne yaptığını?”

“Biraz muziplik yaptım ve düzelttim, her zaman olduğu gibi. Ama aynı zamanda, kendimi boşboğazlık etmekten *alı koyamadım*.” Gözlerini devirdi. “Senin tabirinle.”

Angrboda, dudaklarını temizlemeye devam ederken belli belirsiz bir şekilde ona gülümsedi. “Çok şaşırdım. Ne tür bir muzipliği bu yaptığın?”

“Thor’un karısı Sif’i biliyorsundur? İşte, Thor’un diğer tanrılarla içip eğlendiği sırada ben de Sif uyurken gizlice odalarına girdim ve saçlarını kestim. O an diğer tarafa dönmekten başka bir şey yapmadı ama sabah olduğunda çığlıkları Asgard’ın dört bir yanından duyuluyordu. Ardından da Thor beni kovalayıp bunu düzeltmezsem vücudumdaki tüm kemikleri kırmakla tehdit ederken *benim* attığım çığlıkları duydular.”

Angrboda gözlerini kırıştırdı ve bezi ağzına tutmasını işaret etti. “Peki, ne akla hizmet ona böyle bir şey yaptın?”

“Amacım Sif’ten çok Thor’la dalga geçmekti. Onun saçlarını çok severdi.” Loki omuz silkti ama lafına devam ederken sesi garip bir şekilde acı doluydu, “Komik olacağını düşündüm.”

“Mizah anlayışını sorguluyorum,” dedi Angrboda soğuk bir şekilde. Odanın diğer tarafındaki iksir dolabına giderek taze bir şifa merhemi yapmaya başladı. “Tabii başka şeyleri de. Sonra ne oldu?”

“Bir bahsi kaybettim. Sif için yeni saç arayışında cücelere gittim ve anlaşmaya iki ürün daha ekledim. Sonra başka bir çift cüceye gittim ve onlarla ilk takım kadar iyi şeyler yapamayacakları üzerine bahse girdim ama tanrılar ikinci takımı daha çok sevdiler. Şu sınırsız zekâm olmasaydı, şimdi bir kellem olmazdı.”

“Nasıl yani?”

“*Kellem* üzerine bahse girmiştim. Bu yüzden de boynumu vuramazlardı. Bu yüzden ağzımı bir çuvaldızla dikmeye karar verdiler.”

Angrboda, minik çömleğin içindeki merheme büyüdü sözler söyledi, sonra döndü ve ona yan yan baktı. “Bu saçma bir anlaşma, neticesi ise daha da saçma olmuş.”

“Tam olarak değil. Artık Aesir’in güzel şeyleri var, tabii benim sayemde.”

“Ne tür güzel şeyler?”

“Eh, Thor’un şimdi kısa saplı bir çekici var –bu *ne* işe yarayacaksa artık– ve Sif’in de *gerçek* altından saçları. Odin’in ıskalamayan bir mızrağı ve büyüdü bir bileziği, Frey’in ise altın bir yaban domuzu ve katlayıp yanında taşıyabileceği, daima yelkenlerini şişiren rüzgârlara sahip bir gemisi var.”

“Bunlar harika hediyelere benziyor. Artık bezi bırakabilirsin.”

“Evet ama cüceler ağzımı dikerken Thor ve Frey’in beni tutmasını engellemedi.” Angrboda tekrar yanına gelerek parmağını çömleğe daldırırken, Loki de akşam yemeğinde önüne yeni bir şey konan bir çocuğun ihtiyatlılığıyla onu izledi. Cadı macunumsu yeşil maddenin bir kısmını ağzına sürdüğünde, suratını buruşturdu. “Arkadaşın Skadi’ye sattığın şey bu mu? İnsanlar bunun karşılığında gerçekten de *mallarımı* mı takas ediyor?”

“Bu, yaraları kendi başlarına iyileşeceklerinden daha hızlı iyileştirecek. Ama izleri kalacak. Yüzünü bir hayvan gibi pençelediğin taraf daha da kötü duracak. Ayrıca bu merhem taze ve daha güçlü çünkü *senin* yaralarına özel yaptım, bu yüzden herhangi birine vermesi için Skadi’yle takas ettiğim *şeylerden* daha hızlı etki edecek.”

“Bu beni *çok* daha iyi hissettiriyor.”

“Öyle de hissettirmeli zaten. Övünmek gibi olmasın, emin ellerdesin.”

“Bu kadar alçakgönüllü olmamalısın.”

Kadın gözlerini devirdi. “Deniyorum. Bazen başarılı olduğum da oluyor.”

“Bir cadı tanımanın günün birinde işime yarayacağını biliyordum. Bunu yüzümden ne zaman silebilirim?”

“Kanamayı bıraktığında.” Angrboda, çanağın dibini adamın ağzına niyetlendiğinden daha sert bir şekilde sürdü ve yüzünü acıyla buruşturmasına neden oldu. “Bir parça minnet duysan fena olmazdı.”

“Minnet mi? O nereden bulunur hiçbir fikrim yok. Belki de arkadaşın Skadi ile bu kokuşmuş şeyleri biraz daha değişik tokuş etmelisin, bakarsın o sana bulur.”

“Ağzını oynatmayı kes yoksa tüm emeklerimi mahvedeceksin.” İç çaktı, çanağı masaya koydu ve kollarını kavuşturdu. “Nedense bu, başını beladan kurtarmak zorunda kalacağım son sefer olmayacak gibi hissediyorum.”

“Başımı beladan kurtardığın falan yok. Beni iyileştiriyorsun. Başımı beladan kurtaran *benim*.”

“Hangisi daha zor, merak ediyorum doğrusu?” Angrboda yeni bir bez aldı ve Loki'nin dudaklarında oluşup merhem tabakasından sızan taze kan damlalarını sildi. “Görüyor musun? Bu kadar konuşmaktan yine kanamaya başladın. Muhtemelen bir süre çene ni kapalı tutmalı ve yaranın iyileşmesine izin vermelisin.”

Loki ona doğru uzandı, bileğini yakalayıp ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Pek olası değil.”

Kanlı ve çarpık olmasına rağmen o gülümseme yine de duraksattı cadıyı. Bezi ağzının köşesine bastıran eli orada öylece hareketsiz kaldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Loki, yarı kapalı gözlerle ve alışılmadık derecede yumuşak bir ifadeyle.

Cadı kendine geldi ve ondan uzaklaşp tüm kanlı ya da kirli bez parçalarını kovalardan birine toplamaya başladı. “Sen büsbütün sinir bozucu birisin, Loki Laufeyjarson.”

Buna karşılık adam oldukça gücenmiş bir ses çıkardı. “Bekle, ne?”

Angrboda kovasını aldı. “Bunları yıkamak için nehre gidiyorum. Diğer kovada kendini temizlemen için daha fazla su var.”

“*Ya da* gidip yağmurun altında dikilerek kendimi bu zahmetten kurtarabilirim.” Çamurlu deri ayakkabılarıyla ıslak yün çoraplarını çıkardı ve onları mağaranın girişine yığıdı.

“Bunu yapmasan daha iyi olur,” dedi cadı, yarın sabah evinden süpüreceği tüm bu kurumuş çamurun düşüncesiyle dudaklarını büzerek.

Loki, baldırlarının her birini saran uzun kumaş şeritlerini açmaya çalıştı: Erkekler için yaygın bir giysiydi. “Gerçekten sinirini bozuyorum, değil mi?”

Angrboda sorusunu görmezden gelip kovayı mağarasının kapisına taşıdı ve kaşlarını çatarak dışarı baktı. Yağmur eskisinden daha şiddetli yağıyordu. “Belki de bunu sabaha bırakırım.” Arkasını dönüp de Loki’yi kanlı tuniğini çıkarmış, başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak diğer kovaya batırırken bulunca hemen bakışlarını kaçırdı.

“Kıyafet öyle yıkanmaz.” İç çekti ve kovasını yere bıraktı, yanına giderek tuniği elinden kaptığı gibi ona kısa ve ters ters baktı. Adamın vücudundaki ince kas tabakası sadece zayıf olduğu için görülebiliyordu. Cadı, çok yakından bakmamasını söyledi kendine ve dikkatini tuniğe yönlendirdi; onu masanın üzerine yaydı ve bir bezle kan lekelerini çitilemeye başladı.

“Pantolonum da kirli,” dedi Loki masumca, elini söz konusu giysinın iplerine götürürken.

Angrboda onu durdurmak için elini kaldırdı. “Onu henüz çıkarmana gerek yok.”

“Yatağımı kirleteyim mi istiyorsun?”

“Yatağım ne zaman bu denkleme dahil oldu?”

“İstersen uyumak için elbiselerinden birini giyebilirim. Elbiseleri çok severim. Tabii sende yalnızca bir tane yoksa. O da oldukça kirli görünüyor. Onunla mı uyuyorsun?”

Angrboda, Loki’nin elbiseler hakkındaki düşüncelerini sorgulamama kararı aldı. “Neyle uyuduğumdan sana ne? Ayrıca bu gece benim yatağında yatacağını düşünmüyorsundur herhalde, hani sonuçta *benim* yatağım ya.”

“O zaman sanırım paylaşmak zorundayız.” Loki omuz silkti. Neyse ki pantolonu hâlâ üzerindeydi. “*Yaralıyım* ve bugün buraya gelmek için *âlemleri* aştım. En azından uyumam için bana düzgün bir yer verebilirsin, Demircadı Angrboda.”

Angrboda hafifçe tebessüm etti, isim kulağa hoş geliyordu. “Sanırım bana yuvam yüzünden bu ismi veriyorsun?”

“Hayır, sana sert tavrın yüzünden bu ismi veriyorum.”

“Ne kadar nazıksın.” Angrboda işini bitirdi ve kuruması için sırlısklam tuniği sandalyesinin arkasına astı. “Pantolonun yıka-
ma gerektirecek kadar kirli değil ama lekeleri çıkarmaya çalış-
çağım ve bunun için de üzerinden çıkarmana gerek yok.”

“İyi.” Loki kendini yatağa bıraktı. “Ben açım.”

“O zaman kalk da kendi yemeğini al. Ben senin annen miyim?”

“Hayır ve bunun için minnettarım.” Uzandı ve ellerini başının arkasına koydu, dizini büktü ve diğer ayak bileğini de üzerine yerleştirdi. “Annem olsaydın, seninki gibi kaba bir aksanım olurdu. Hayır, annem tam bir baş belasıydı.”

“İrsî herhalde,” dedi Angrboda, pantolonundaki bir kan lekesini çitilemek için yanına otururken. “Öyleyse neden Asgard’da onun adını kullanıyorsun? Neden babanın adını almıyorsun?”

“Aesir’e babamdan daha çok benziyordu. Ya da en azından bana öyle geliyor.” Kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Belki de onlardan biriydi. Ama babam kesinlikle bir devdi. O kadarını hatırlıyorum.”

Angrboda durdu. “Bilmiyor musun?”

Loki ona baktı, garip bir şekilde ciddiye. Merhemi işe yarıyordu; cadı, yeşil macunun altında yaranın kabuk tutmaya başladığını görebiliyordu. “Asgard’dan öncesine dair pek bir şey hatırlamıyorum. Senin Gullveig olmadan öncesini hatırladığını söyleme bana.”

“Hayır ve bu uzun zamandır beni rahatsız ediyor,” dedi cadı ve pantolonundaki son lekeyi de çıkardı. Lekeler tamamen geçmemişti ama eskisinden daha az fark ediliyorlardı. Loki’ye son temiz bezini uzattı. “Al hadi, artık ağzını silebilirsin.”

“Belki de önemli değildir o zaman,” dedi adam. Cadının dediğini yaptı ve sonrasında yeşil lekeli bezi artık dolup taşmakta olan kovaya attı. “Nereden geldiğimizin bir önemi yok, değil mi? Şu an buradayız. Kendimiz. Daha ne olabiliriz ki?”

Angrboda ayağa kalktı ve kendi bezini çamaşırların arasına koydu, birdenbire tüm enerjisinin tükendiğini hissetti. Ateşe daha fazla odun koydu, sonra kemik tarağını masadan aldı, örgüsünü açtı, sandalyesine oturdu ve saçlarını taramaya başladı. Bunu yaparken, Loki'nin yatakta döndüğünü duydu ama ikisi de daha fazla bir şey söylemedi.

“Sabit durmaz mısın sen?” diye sordu cadı işini bitirmeye yakın. Cevap gelmediğinde, arkasını döndü ve onu bir kürk yığının altında yüzüstü yayılmış, inandırıcı bir şekilde horlarken buldu.

Angrboda ayağa kalktı ve yatağa gitti, halihazırda fazla uyumadığı için o gece sandalyesinde rahat edebilsin diye kürklerden birini kendine alacaktı. Ama yaklaştığında, Loki'nin titrediğini gördü ve ondan bir şey almaya gönlü razı olmadı.

Bir an için orada dikildikten sonra kemerini, önlük olarak beline bağladığı kumaşı ve yünlü üst giysisini çıkarıp geriye sadece bir süredir yıkamayı düşündüğü keten iç gömleğiyle kaldı. O gece yalnız olsaydı, olduğu gibi kalırdı ama “uyuyan” Loki'ye kaçamak gözlerle baktıktan sonra, Skadi'nin onun için yaptığı bir sandıktan başka bir keten gecelik çıkardı ve gizlice üstünü değiştirdi.

Kısa bir süre önce, Demirkoru'ya sadece sırtındaki kıyafetlerle gelmişti. Kendisine yedek giysiler dikmeye, hele de bunları Skadi'nin ona temin ettiği sıcak tutan yün ve kalın keten gibi kaliteli kumaşlardan yapmaya zamanı ve imkânı olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Görünüşe göre, Skadi'nin bitki tedarikçileri de keten yetiştiriyordu ve pek çok koyunları vardı ve belli ki düzmek, eğirmek ve dokumak için epeyce zamana sahiplerdi.

Pek çok kadının üretken ve yatıştırıcı bulunduğu bu tür faaliyetleri sinir bozucu ve sıkıcı bulan Angrboda için hava hoştu. *Ellerine kuvvet*, diye düşünürdü sık sık. *Mallarımı onlarınkiyle seve seve takas ederim.*

“Paylaşmaya istekli olmadığını sanıyordum,” diye mırıldandı Loki, cadı yavaşça yatağa girerken. Sonra dudağını büktü. “Üşüdüğüm ve yaralı olduğum için mi?”

Cadı içinden bir of çekti, uyanık olduğundan şüphelenerek gizlice üstünü değiştirdiği için minnettardı. Tecrübelerine göre, *gerçekten* uyuyorken –genellikle masasında yüzüstü bir şekilde olurdu– horlaması çok daha dayanılmazdı.

“Belki de acınacak durumda olduğun ve benim de zavallı kimselerle ilgilenmek gibi karşı koyamadığım bir dürtüm olduğu içindir,” dedi Angrboda fısıldarcasına. “Senin muhtemelen durup düşünmen gereken yerde konuşmaya devam etme dürtün gibi.”

Loki buna cevap olarak vücutları tam olarak birbirine dokunmadan ne kadar yaklaşabilirse aralarında o kadar mesafe bırakarak kıpırdamaya devam etti. Dakikalar sonraysa uykuya daldı ve cadıyı horlamasıyla baş başa bıraktı. Cadı, göğsünde tuhaf bir çırpınma ve içinde kıpraşan tatsız bir hisle baş başa kalmıştı. Sanki içinde bir şeyler uyanıyordu ve bu şey onu rahatsız edemeyeceği bir yerde, zihninin en uzak köşelerinde kalmalıy ve hiç uyanmamalıydı.

Ancak Loki'den rahatsız edici kişiliğini alırsanız geriye hiçbir şey kalmazdı.

CADI gürültülü bir yaygaranın sesine uyandı, ardından da Loki'nin homurdandığı küfürleri duydu.

Angrboda yatakta doğruldu ve ayılmak için gözlerini ovuşturdu fakat Loki'nin mutfak gereçleriyle yarattığı karmaşayı görmek onu ayıltmakta daha etkili oldu.

“Kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum,” diye sızlandı Loki onun baktığını fark ettiğinde. Neyse ki, tuniği gece kurumuştı ve Loki onu tekrar giymişti.

“Neyle?” diye sordu cadı yataktan çıkarken.

“Ee,” dedi Loki. “Kurutulmuş hayvan eti ve birkaç yumurtayla sanırım. Elinde bir bunlar var. *Ve acıktım.* Kötü bir ev sahibisin.”

Angrboda, sadece onu iyileştirmekle kalmayıp aynı zamanda kıyafetlerini yıkadığını ve dün gece yatağını paylaşmasına izin verdiğini göz önünde bulundurarak bunu görmezden geldi. “Yaraların nasıl?”

“Konuşuyorum ya?”

“Bu açıkçası pek kayda değer bir bilgi değil.” Ona yaklaştı ve ağzını inceledi. Adamın bakışları tekrar yumuşadı, tıpkı dün gece olduğu gibi. Cadının göğsünde bir şey çırpındı – fark etti ki kalbiydi bu– ve içinden bir küfür savurdu.

“Gördün mü?” dedi Loki yara izlerine işaret ederek sessizce. “Hepsi iyileşti.”

Angrboda silkelendi ve ondan uzaklaştı, aniden bunalmıştı. Loki çok fazla yer kaplıyordu – mağarasında da aklında da.

“Sen bir şeyler iç. Ben gidip kahvaltı için dut toplayacağım.” Kapısındaki çatlaklardan güneşin parladığını görebiliyordu ve sıcak bir sabah olduğunu düşündü, bu yüzden yünlü üst giysisini bırakmaya karar verdi ama yine de kemerini takıp önlüğünü de üstüne bağladı. Sonra bir bardak bira koydu ve masanın üzerinden adama doğru kaydırıldı.

Loki bir yudum aldı ve “Bu her zamankinden çok daha iyi. Bu seferkini farklı mı yaptın?” dedi.

Angrboda sepetini alırken bir miktar kızardı. Ona Skadi’nin ondan daha iyi bira yaptığının söylenmesine gerek yoktu; o kadar ki cadı, arkadaşı yüzünden kendi birasını yapmayı bırakmıştı. “Hayır. Onun için takas yaptım. İstedığın kadar iç.”

“Seve seve,” diye seslendi Loki, kadın kapıyı ardından kapatırken.

Yağmur gece bir ara kesilmişti. Cadı, berrak sonbahar havasından derin bir nefes çekti içine ve ânında daha iyi hissetti.

Yakıldıktan sonra Demirkoru’ya geldiği ilk zamandan bu yana, orman her bahar daha da yeşermişti ve bu yeşilliğin evi bellediği bölgeden yayılması gözünden kaçmadı. Belki de Demirkoru, yalnızca yeniden bir sakini olduğu için minnettarlığını gösteriyordu.

Cadı, mağarasından uzaklaştıkça ağaçların çalılıkları yoğunlaştı, orman daha karanlık bir hâl aldı. Âlemin en ucundaki dağlarla sınırlandığından Angrboda'nın mağarasının doğusunda bulunan Jotunheim'da hiçbir şey yoktu. Fakat Skadi kuzeyden geliyordu ve Angrboda ise şimdi dağların etekleri boyunca güneye doğru ilerliyor, meyvelerine kendisinin ya da hayvanların henüz dokunmadığı bitkileri bulmaya çalışıyordu. Çok geçmeden yabancı bölgeye ayak bastı; Skadi bile bu civarda hayvan faaliyetlerinin izine rastlayamazdı, bu yüzden burada tuzak kurmak anlamsızdı. Ama her zamanki uğrak mekânlarının geri kalanı silip süpürüldüğünden, en azından etrafa bir göz atabileceğini düşündü.

Ağaçlar üzerine üzerine geliyor gibiydi. Birkaç kez arkasından ayak sesleri geldiğini sandı – ama döndüğünde kimse yoktu.

Yürümeye devam etse de takip edildiği hissini üzerinden atamadı. Birisinin arkasından fısıldadığını duyar gibi oldu, anlayamadığı bir şeyi tekrarlıyordu; sonra da gülen ve şarkı söyleyen seslerin kakofonisi rüzgârda süzüldü...

Yaşlı Cadı.

İrkilen Angrboda bir kayaya takıldı ve yana doğru yalpalamasıyla sepeti elinden fırlayıverdi. Çözölmüş saçlarından ölü yaprakları ve minik dalları temizledikten sonra sepetini yokladı ve işte o anda bir açıklığa düştüğünü fark etti. Tökezlemesine neyin sebep olduğunu görmek için aşağıya baktığında küçük bir kaya gördü ve sonra birden fazla olduklarını fark etti; ortasında küçük bir boşlukla bir çember oluşturuyorlardı, hepsi de yarısına kadar çalılığa gömülüydü.

Bir temel, diye düşündü Angrboda. Bir ev için sanki.

Bunun ilerisine baktığında, açıklığın dışında, takıldığından daha görünür bir temel çemberinin olduğunu gördü. Tam ortada, Angrboda'nın bir zamanlar içinde ateş yakıldığını varsaydığı, birbirine çok yakın olmayan başka bir kaya halkası vardı.

Rüzgâr esti ve Angrboda tekrar sesler duyduğunu sandı – fısıldayan kadınlar, gülüşen çocuklar, uluyan bir kurt. Sesler, unu-

tulmaya yüz tutmuş bir anı kadar uzaktaydı ama cadı kalıbını basabilirdi...

“Dut toplamaya gittiğini sanıyordum,” dedi Loki arkasından ve Angrboda korkudan zıplayıp şaşkınlıkla elini göğsüne koydu. Kadının ne kadar ürktüğünü fark ettiğinde Loki ona sırttı. “Bir şeyi mi bölüyorsun?”

Sadece kafamda kuruyordum. Angrboda, kalp atışlarına hâkim olmaya çalıştı. “Burada ne işin var?”

“Dönmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü görmeye geldim.”

“Ya...” Onu takip ettiğini bile duymamıştı. Kalçasının üzerine çöktü ve kaşlarını çatarak yeniden temellere baktı.

Loki de yanında çömeldi ve onun baktığı yöne baktı. Dudağını bükerek konuşmaya başladı, “Yani, tüm gün yaptığın tek şeyin kayalara bakmak olduğunu *düşünmüştüm* ama—”

“Eskiden burada birisi yaşıyormuş,” dedi cadı sessizce.

Kafası karışan Loki ayaklandı ve sonra tekrar çömeldi. “Ya. Anlıyorum. Belki de cadı büyün onları korkutmuştur. Ya da belki de senin yüzünü görmüşlerdir, Trolkadın Angrboda.”

Cadı, dirseğini Loki'nin kaburgalarına geçirdi ve o da abartılı bir şekilde göğsünü tutup devrildi.

“Ya bunlar da trolkadınlarsa?” diye sordu cadı sakince, açıklığa işaret ederek.

Loki kaşlarını kaldırdı ve doğruldu. “Jarnvidjur mu?”

Nedendir bilinmez, bu kelime cadının içini ürpertti. “Onlar... burada kurtlarla yaşayan kadınlar mı? Hikâyelerde geçen?”

“Evet.”

Angrboda ayağa kalktı, arkasına dönüp uzaklaşmadan önce açıklığa son bir kez baktı. Loki'nin ayağa kalkıp onu takip ettiğini duydu, onlar mağaraya geri dönerken, cadının bu kalıntıların keşfinden duyduğu huzursuzluktan habersiz bir şekilde tüm yol şikâyet etti durdu.

“Peki *kahvaltı* ne olacak?”

***